

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **N.I.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Srbská republika,
t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Balková,
Zastoupen: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 30. 4. 2018, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle §

46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 16.8.2018.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí fakticky zopakoval ve vztahu k odůvodnění ust. § 47 zákona o azylu vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Toto je podle žalobce neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje míru jeho protiprávního jednání a jeho pobytovou historii v České republice (dále jen „ČR“). Žalovaný podle žalobce pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se dopustil porušení povinnosti nikoliv zásadního charakteru, které nelze považovat za protiprávní jednání, jež by představovalo závazné porušení veřejného pořádku. Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření je podle žalobce to, že žalobce použil padělaný slovinský doklad pro účely pobytu, a žalovaný pak vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti. Názor žalovaného, podle něž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je podle žalobce nesprávný. Podle žalobce je neakceptovatelná praxe zajišťovat všechny osoby, které k pobytu v ČR využily padělané doklady, bez bližšího posouzení individuální situace.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že výše jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Pardubice“) č. j. KRPE-35225-21/ČJ-2018-170022-SV ze dne 27. 4. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince bylo, že dne 27. 4. 2018 byl jmenovaný zadržen při pobytové kontrole na ubytovně v Pardubicích, k prokázání své totožnosti předložil průkaz totožnosti Slovinska na totožnost M.P., nar. ... st. přísl. Slovinsko, opatřený jeho fotografií, přičemž hlídka OPKPE Pardubice pojala podezření, že se jedná o padělaný doklad. Následně hlídce přiznal svou skutečnou totožnost. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Pardubice. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, bude pokračovat ve svém protiprávním jednání a bude také mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedených důvodů správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomíná, že: *„V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“* (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvádí, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenovaného účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v

případě jmenovaného svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvádí, že žalobce dne 30. 04. 2018 vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Správní řízení vedené ve věci žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 02. 05. 2018 podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu zastaveno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 02. 05. 2018, kdy si žalobce rozhodnutí osobně, za přítomnosti tlumočníka, převzal. Proti rozhodnutí bylo možné do 15-ti dnů podat žalobu. Jmenovaný však tohoto práva nevyužil a lhůta pro podání žaloby tak dne 17. 05. 2018 uplynula. Od 18. 05. 2018 již žalobce není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu a zanikla tedy i účinnost rozhodnutí ze dne 30. 04. 2018, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-PS-2018, které je napadáno žalobou.

4. Součástí správního spisu je rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, ze dne 27.4.2018, č.j. KRPE-35225-21/ČJ-2018-170022-SV, podle kterého byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 27.4.2018 byl žalobce kontrolován v ubytovně Hotelový dům v Pardubicích, přičemž žalobce předložil průkaz totožnosti občana Slovinska. Po opětovné výzvě k prokázání totožnosti ukázal na svém mobilním zařízení kopii svého dokladu Srbské republiky. Při podávání vysvětlení žalobce uvedl, že přicestoval za prací, ale o pracovní vízum a pracovní povolení nežádal. Využil ke vstupu na území států schengenského prostoru bezvízového styku. Na Slovensku pracoval v Piešťanech ve firmě Topos jako skladník. Na přelomu let 2016/2017 si opatřil doklad občana EU, aby zde mohl dále pracovat. Svůj pravý doklad poslal poštou do Srbska. Na Slovensku poté pracoval v různých firmách jako občan Slovinska. Dne 6.4.2018 přijel do ČR za prací ve firmě JTEKT ve Starých Čívicích. Uvedl, že se domníval, že když padělaný slovinský doklad nepoznali na Slovensku, nepoznají to ani v ČR.
5. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 28.4.2018. V žádosti uvedl, že v Srbsku dlouho nebyl, ani nemá kde, proto zůstal tady. Chtěl by legálně zůstat a pracovat v ČR. V Srbsku má mnoho osobních problémů a nemá kde bydlet. Dne 30.4.2018 žalobce vzal svoji žádost o mezinárodní ochranu zpět.
6. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomuto závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR a Slovenska podle vlastních slov již od roku 2015, tj. cca 3 roky, tudíž o mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl, kdy se mohl dostavit na příslušný orgán v ČR nebo na Slovensku a požádat o mezinárodní ochranu. Požádal však teprve poté, co byl zadržen, po následném zahájení řízení o správním vyhoštění a po svém zajištění a umístění do ZZC. Žádost podal teprve tehdy, kdy se výkon jeho vyhoštění stal díky jeho zajištění reálným. Jeho jednání je tedy naprosto účelové. Aby se vyhnul svým povinnostem a mohl pracovat v EU, prokazoval se padělaným dokladem totožnosti a vydával se za jinou osobu, občana EU. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád EU narušoval, a to dlouhodobě a vědomě, když na území členských států pobýval neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez víza a bez jiného oprávnění k pobytu a nevycestoval ve stanovené lhůtě. Padělaným dokladem uváděl v omyl zaměstnavatele, ubytovatele, pojišťovací a bankovní instituce a pokoušel se oklamat i Policii ČR. V průběhu správního řízení o zajištění podle zákona o pobytu

cizinců ani v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že se v Srbsku obává pronásledování či hrozby vážné újmy. Skutečnosti, které v žádosti uvedl, mu musely být známy již před jeho zajištěním. Z jednání žalobce je tudíž patrné, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se vyhoštění.

7. Podle rozhodnutí žalovaného bylo prokázáno, že žalobce pobýval dlouhodobě na území ČR a Slovenska neoprávněně, bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území EU, neoprávněně bez příslušného povolení vykonával výdělečnou činnost, prokazoval se padělaným dokladem totožnosti a vydával se za jinou osobu, občana EU, ve snaze vyhnout se důsledkům svého protiprávního jednání, kterého si byl plně vědom, a pokračovat v něm. Z postupu žalobce je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat v EU, byť nelegálně, a pracovat zde, využije jakékoliv možnosti, včetně požádání o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, jíž se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí nejen ze strany žalobce soustavné nerespektování právního řádu a uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Nelze rozumně předpokládat, že žalobce své jednání náhle změní a bude respektovat zvláštní opatření dle zákona o azylu. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS v Brně sp.zn. 1Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajištění žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale i zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.
8. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
12. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

13. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...) Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.*
14. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
15. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
16. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 27.4.2018 byl po kontrole na ubytovně Hotelový dům v Pardubicích zadržen policií z toho důvodu, že se prokazoval padělaným cestovním dokladem. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval a pracoval na území ČR a Slovenska neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a bez pracovního víza. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude

mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

17. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
18. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně, dlouhodobě a vědomě neoprávněně pobýval na území ČR i Slovenska, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce s padělaným dokladem, a na základě toho zde vykonával nelegálně výdělečnou činnost. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, vydával se za jinou osobu, a to občana EU. Nelegálně v EU takto pobýval cca 3 roky. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
20. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji

podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
24. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 13.9.2018 č.j. 17A 124/2018-17 byl zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně